

ELINA JORINEN

RUNINGASTALVI

ELINA JORINEN

RUNINGASTALVI

BAZAR

1. painos

Teoksen kirjoittamista ovat tukeneet Taiteen edistämiskeskus
ja Suomen Kulttuurirahaston Keski-Suomen rahasto.

Sivun 38 sitaatit Astrid Lindgrenin romaanista
Ronja, Ryövärintytär on suomentanut Tuula Taanila.

© Elina Jokinen ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-849-2

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

*Jag älskar kanske mindre än vad jag gjorde förr
men mer än du nånsin får veta.*

Tove Jansson, *Höstvisa* (1965)

PERIMÄTIEDON MUKAAN KOHTALOLLA on kotitalo, jossa asuu kolme sisarta: Kehräjä, Osan suova ja Torjumaton. Sisaruksilla on tarkka työnjako: Kehräjä luo rukillaan elämänlangan. Osan suova punoo langan säikeet yhteen ja valmistaa ainutlaatuisen kudelman. Torjumaton puolestaan odottaa valppaana sakset kädesään. Hänen tehtävänsä on päättää, milloin ihmiselämä on valmis.

Tämä ei kuitenkaan ole koko totuus.

Ensinnäkään kohtalottaria ei ole kolme, vaan neljä. Usein unohdetaan sekin, että niin kohtalottaria kuin ovatkin, nämä neljä ikuisesti nuorta naista ovat oikeastaan melko tavallisia sisaruksia: toisiaan rakastavia ja toistensa kanssa riiteleviä.

Siinä missä kolme vanhinta ovat tarkkoja ja järjestelmällisiä, sisarussarjan nuorin on luonteeltaan vilkas ja vähemmän kuu-liainen. Pikkusiskon nimi on Onnetar. Aikojen alusta saakka hänen tehtävänsä on ollut pyörittää kohtalonpyörää.

Onnetar työskentelee hyräillen, silmät kiinni ja omiin unelmiinsa uppoutuen. Toisinaan kivipyörä rusahtaa täysin eri suuntaan kuin oli tarkoitus, ja silloin ihmisten elämään ilmestyy jotakin arvaamatonta.

Usein Onnettaren sattumanvaraiselta näyttävät askareet sotkevat Kehräjän, Osan suovan ja Torjumattoman huolelliset suunnitelmat. Tämä tietenkin ärsyttää isosiskoja suunnattomasti.

Lisäksi jatkuvaa eripuraa aiheuttaa nuorimman siskon lemmikki: tuliauringonvärinen kissa, jolla on paha tapa sotkea säikeet ja saada langat solmuun. Kaiken huipuksi kissa myös karkaa alituisen ihmisten maailmaan, eikä kukaan voi ottaa vastuuta siitä, mitä se näillä karkureissuillaan puuhailee.

Kissan nimi on Rakkaus. Amore.

Pahinta kaikessa on, että eräänä päivänä – ei niin kovinkaan monta ikuisuutta sitten – Onnetar joutui itse lemmikkinsä huiputtamaksi. Hän ihastui kohtalokkaasti.

Täysin yllättäen hän solmi avioliiton liehittäneen ja parta-suisen, vanhaa valkosiipistä varista lemmikkinä pitävän miehen kanssa. Eikä tuo mies todellakaan ollut kuka tahansa. Hän oli Vanha-Jussi: entinen heeros, nykyinen puolijumala ja sivutoiminen viikatemies.

Tätä nykyä sisarusten välejä kärjistää se, että sekä Vanha-Jussi että Torjumaton työskentelevät samalla alalla eivätkä he voi sietää toisiaan.

Tämä riittääköön taustatiedoksi. Saat kaikin mokomin vielä hetken uskoa, että elämässä kaikki on sattumaa. Tai mikä vielä pahempaa – ihmisen itsensä hallinnassa.

Aamulehti 2.2.1986 / Kastetut

Hurmaava tyttäremme,
Fridan ja Emilyn pikkusisko
kiiruhti maailmaan 23.11.1985,
pääsi jouluksi kotiin ja
sai 1.2.1986 kasteessa nimekseen

Fanny Aleksandra

Se, mitä olet, on Luojan lahja sinulle.
Se, mikä sinusta tulee, on sinun lahjasi Luojalle.

Kiitos Taysin vastasyntyneiden osastolle
hyvästä hoivasta Fannyn elämän alkumetreillä.

Jari-Sakari ja Susanne Joutsensaari

TAMPEREEN KAUPUNGIN LASTENSUOJELUVIRASTO
LASTENSUOJELUILMOITUS

7.1.1986 klo 15.30 (soitto)

Ilmoittaja: Terveystenhoitaja Eeva Kaila

Ilmoituksen kohde: poikavauva "Onni" (23.11.1985)
ja isovelji Topi (10 v.)

Osoite: Tarmonkatu 6 A 73, Tampere

Äiti: Suvi-Tuuli Korhonen (o.s. Hyyppä)

Isä: ??

Ilmoituksen syy:

Terveystenhoitaja Kaila kävi kotikäynnillä perheessä, jossa on 23.11.1985 syntynyt poikavauva. Käynti antoi aiheutta huoleen.

Vauvan äiti Suvi-Tuuli Korhonen (s. 1955) tuli neuvolan asiakkaaksi syyskuussa 1985, jolloin raskauden arvioitiin olevan viikolla 30.

Taysin mukaan lapsi syntyi 23.11.1985. Äiti ja lapsi kotiutettiin 1. joulukuuta.

Th:n huoli heräsi, kun äiti ei ottanut synnytyksen jälkeen sovittua yhteyttä eikä vastannut puhelimeen ennen kuin 22.12., jolloin sovittiin th:n kotikäynnistä 6.1.1986 klo 12.

Kotikäynnillä tavattiin poika, joka kertoi nimekseen Topi ja iäkseen 10. Käynnin aikana poika tiskasi ja ripusti pyykkiä kuivumaan.

Äiti ja vauva olivat nukkumassa. Th herätti äidin, joka oli tokkurainen ja mahdollisesti humalassa. Äiti kielsi juopotelleensa mutta sanoi otaneensa pari olutta, jotta maitoa tulisi. Äiti ei suostunut synnytysjälkien tarkastukseen.

Th punnitsi ja tarkasti Onniksi kutsutun poikavauvan. Olosuhteisiin nähden vauva oli hyvässä kunnossa. Vauvalla oli kauniit silmät ja hymykuopat.

Th toivoi, että saisi seuraavalle käynnille mukaan sosiaalityöntekijän, joka voisi tehdä perhekartoituksen. Myös poikavauvan isyysasia olisi syytä selvittää sekä varmistaa molempien lasten talvivaatetilanne, ruoan riittävyys sekä isoveljen koulunkäynti.

Korvikejauhetta ja vaippoja jätettiin kotiin sen verran kuin niitä oli mukana. Äitiä kehoitettiin antamaan pullosta korviketta ja välttämään alkoholia.

33 VUOTTA MYÖHEMMIN

MARRASKUU OLI SYNKIMMILLÄÄN.

Fanny istui omakotitalon hämärässä pihavarastossa dreijan, lietesankojen ja sinne tänne hylättyjen savitöiden keskellä. Kannettavan tietokoneen näyttö valaisi hänen kasvojaan, kun hän kirjoitti YouTube-videon kommenttikenttään.

Minä rakastin kerran poikaa, jolla oli ruskeat silmät ja hymy-kuopat.

Sitten hän pysähtyi katselemaan edellisenä yönä muovaa-
maansa ruukkuyritelmää, joka oli romahtanut kasaan ensimmäisen elinvuorokautensa aikana. Huonosti keskitetty muoto, oman painonsa alle luhistunut astiaparka.

Rakastin vai rakastan?

Menneessä aikamuodossa asiat olivat niin kuin niiden kuuluikin olla. Kaikki tärkeät elämänvalinnat oli jo tehty, eikä niitä ollut tarpeen kyseenalaistaa. Jos *rakastin* piti paikkansa, tämä sotku hänen ympärillään oli vain tilapäinen mielen- ja elämänhäiriö, jonka hän saisi kyllä hallintaan.

Rakastan sen sijaan tuntui vaaralliselta, uhmakkaalta. Se vaati myöntämään, että hän eli väärässä ajassa ja paikassa, ehkä jopa kokonaan väärässä elämässä.

Talon ulko-oven lukko naksautti. Raffe lukitsi sen.

Fanny pidätti hengitystään.

Rakastan kuului tähän varastoon. Tänne keskeneräisten savitöiden keskelle hän pakeni velvollisuuksiaan ilta toisensa jälkeen. Raffe oli tottunut hoitamaan Martan iltapuuhat yksin, eikä se ollut ongelma. Hän oli niitä vanhempia, joita nukkuvan lapsen hengityksen kuunteleminen rauhoitti.

Isäkin oli ollut sellainen. Silloin joskus kauan sitten.

Fanny ei korjannut aikamuotoa, vaan jatkoi kommentin kirjoittamista.

Olisikohan mahdollista, että sinä olet se poika? Se olisi järjetöntä ja hyvin epätodennäköistä, mutta jos nyt kuitenkin sattuisit olemaan, haluaisin vain sanoa: hyvää syntymäpäivää, Onsku-Ponsku. Hyvää syntymäpäivää meille molemmille.

Kommentti ilmestyi videon alle, Fanny painoi läppärin kannen kiinni.

Huomenna pitäisi herätä aamuvuoroon.

Kunnon elämä ei tuntenut armoa.

I

UUSI LUMI VANHAN SURMA

Kevättalvi 2019

RUNINGASKOTRA

TÖMPS. TÖMPS. TÖMPS. Jokin mätkähti päin Mersun tuulilasia.

– Perkele! Mikä helvetti se oikein oli?

Jari-Sakari vilkaisi taustapeiliin, runttasi jarrupoljinta ja ohjasi auton Nelostien pientareelle.

Tuulilasissa oli törmäyksen jäljiltä höyheniä, mutta ei näköjään sen kummempia vaurioita. Jäljistä saattoi päätellä, että lintu oli iskeytynyt ensin konepeltiin ja kierähtänyt siitä sitten katon kautta ympäri.

Jari-Sakari silmäili lähiympäristöä ja etsi katseellaan autoon törmännyttä siivekästä. Pian hän huomasi tien penkalla pörhis-televän suurikokoisen variksen. Lintu ravisteli repaleisia siipiään ja yritti kohottaautua takaisin ilmaan. Kun tämä ei onnistunut, se hypähteli kömpelösti lähemmäksi Jari-Sakaria. Sitten lintu pysähtyi ja pyöritteli päätään, ikään kuin se olisi aprikoinut jotain. Sen toisessa siivessä välähti muutama vaalea sulka.

– Onpa siinä elämää nähnyt retale, Jari-Sakari tuumi.

– Kovin on ottanut osumaa.

Hetken kuluttua lintu päästi matalan narisevan äänen ja nousi vaivalloisesti siivilleen. Se lensi hieman epävakaasti, mutta katosi kuitenkin kohti metsänrajaa.

Jari-Sakari tarkasti kertaalleen tuulilasin ja konepellin, lisäsi pissapojan nestettä ja katseli hetken hiljaista peltomaisemaa.

Olihan se varmasti ollut ihan tavallinen varis? Turhanpäiväiset väreet kulkivat Jari-Sakarin iholla, mutta hän ravisteli ne nopeasti pois.

– Oli mikä oli, hän mutisi itsekseen. Onneksi lintu oli ollut kestävä tekoa ja lähtenyt matkoihinsa.

Oli maanantai, huhtikuun ensimmäinen päivä.

Koko viikonlopun oli satanut vesiräntää, ja räpäsä oli vienyt ne vähätkin lumet, mitä Etelä-Suomeen oli kevään korvalla satanut.

Saarikoskella lunta olisi senkin edestä, ja sääennustuksen mukaan kinokset sen kuin kasvaisivat. Senhän vuoksi tässä oli taas matkaan pitänyt lähteä – talovanhusta pelastamaan.

Jari-Sakari tiesi varsin hyvin, ettei tyhjillään olevan liiketiinteistön omistamisessa ollut mitään järkeä: milloin vuoti katto, milloin jäätyivät putket, milloin pihamaalla rehotti sellainen lupiinimeri, ettei sitä saanut matalaksi edes raivaussahalla.

Jo monta päivää Jari-Sakari oli tuntenut, kuinka painava, märkä lumi pusersi hänen entisen urheilukauppansa katto-rakenteita säälimättömästi. Mikään vakuutus ei korvaisi, jos vanha rakennus nyt romahtaisi kohtuuttoman kuormansa alla.

Jari-Sakarilla oli tietokoneohjelma, jolla hän saattoi seurata kiinteistöä vartioivia turvakameroita. Niiden katselussa kuluikin helposti useampi tunti päivässä.

Järkeä siinä ei totisesti ollut, mutta silti hän ei osannut päästää mokomasta irti, ei sitten millään.

Tosiasia nyt kuitenkin oli, ettei hän ollut enää aivan nuori poikanen: lumikuorman paino kävi päivä päivältä raskaammaksi myös hänen omilla harteillaan. Jokuhan olisi voinut pitää seitsemänkymmentävuotiasta jo vanhana, mutta ikä ei ollut Jari-Sakaran ongelma. Ongelma oli lähinnä se, että nykytalvien vitsaukset ja kaikenmoiset kolotukset valvottivat häntä tätä nykyä öisin, ja koska öisin ihmisen olisi kuulunut nukkua, päiväsaikaan hänen oli vaikea olla parhaassa terässä.

Välillä Jari-Sakarista tuntui, että koulutuspäivät toistuivat niin samankaltaisina, ettei niitä jälkeenpäin erottanut toisistaan. Hän saapui auditorioon, kätteli konsernin johtajan ja napautti show'n eli itsensä päälle. Puolitoistatuntisen ajan hän katsoi silmiin, kosketti ja hurmasi. Vuosikymmenien ammattitaidolla hän

asetti ihmiset tutkimaan omaa sisintään ja elämänunelmiaan ja sai heidät esityksen päätteeksi taputtamaan seisaaltaan viidestä kymmeneen minuuttia.

Siihen päälle tuhti lounas ja vahva kahvi, joka kotimatalla poltti rintalastan takana niin, ettei henkeä meinannut saada. Seuraavalla viikolla yritykselle postitettiin Kuningaskotka Oy:n toimistolta lasku, jonka suuruutta Jari-Sakari ei suoraan sanotuna halunnut ajatella.

Kun hän oli konttorilla kertonut lähtevänsä käymään kotikonnuilla, kovin innokkaasti olivat taas nyökytelleet ja painotta-neet, että mitään kiirettä palata ei olisi. Vähän niin kuin olisivat toivoneet, että Jari-Sakari unohtuisi sisä-Suomeen pidemmäksikin aikaa.

Oli toki huojentavaa, että Kuningaskotka Oy lensi tätä nykyä vakaasti ihan siitä huolimatta, mitä Jari-Sakari teki tai oli tekemättä. Sehän tässä oli ollut tarkoituskin: varmistaa bisneksen jatkuminen, tehdä itsensä tarpeettomaksi ja sen jälkeen keskittyä jälleen olennaiseen. Ja mitäpä muutakaan se olennainen hänen elämässään olisi ollut kuin urheilualan vähittäismyyntikauppa J-S Sportin perinnön vaaliminen.

Jari-Sakari kampeksi itsensä takaisin kuljettajan paikalle ja käynnisti tottuneesti karttaohjelman. Monotoninen koneihmisääni oli tymeä. Se ei tiennyt mitään talojen katoille kertyvistä lumikuormista saati Jari-Sakarin kantamista taakoista, mutta Jari-Sakari sieti sitä, koska se muistutti nopeuskameroista melko luotettavasti ja kehottipa se myös pitämään kahvitaukoja.

Puolimatkan ABC:llä soi Onnin *Ajomies*. Paikallinen parlamentti oli kokoontunut vaihtamaan viikonloppukuulumisiaan. Heille tutun iskelmän popahtava versio oli todennäköisesti vain taustamusiikkia, radiohitti muiden joukossa.

Jari-Sakari maksoi kahvinsa ja vinkkasi samalla silmää punahiuksiselle kassatyöntekijälle.

– Onni oli minulle melkein kuin oma poika.

Nuori myyjä ei tunnistanut Jari-Sakaria eikä ymmärtänyt heti, mistä tämä puhui. Se ei estänyt Jari-Sakaria jatkamasta:

– Vaan ei ole Onnia eikä sen paremmin onnea muutamaaan vuoteen näkynyt. Taisivat poistua maasta samalla koneella.

– Niin joo, Onni-Boy! Myyjän silmät kirkastuivat. – Äiti fanitti sitä ihan tosissaan. Meillä on edelleen sen kaikki levyt. Tiedätkö sä, minne se katosi?

Jari-Sakari naurahti ja levitteli käsiään:

– Ei sellaisia valtionsalaisuuksia passaa paljastaa.

Istuessaan tuttuun ikkunapöytään Jari-Sakari vakavoitui. Onnille pitäisi soittaa. Koko talvena ei ollut kuulunut mitään.

Kello kävi jo iltapäivää, kun Jari-Sakari kaarsi poikamaisella sivuluisulla liikekiinteistön hiljaiselle parkkipaikalle. Hän veti jalkaansa työsaappaat ja käsiinsä nahkarukkasen, paukautti kintaita pari kertaa yhteen ja nouti sitten lumikolan talon seinustalta. Pakkanen oli kiristymässä.

Jari-Sakarin hengitys höyrysi, kun hän tarttui palotikkaisiin. Tikkaat narisivat ja polvet naksahelivat, mutta niin vain hän kamposi itsensä sekä olallaan vaappuvan lumikolan rakennuksen katolle.

Olihan tuo kiipeäminen käynyt joskus näppärämminkin. Sanottiin, että vanheneminen oli luonnollista, mutta kyllä se oli koko lailla luonnonvastaista, ainakin Jari-Sakarin luonnon. Keho oli periaatteessa kevyempi, mutta polvet narisivat ja liikkeet olivat kankeampia kuin ennen, mikä sai aivan tavalliset askareet tuntumaan siltä kuin jokaiseen raajaan olisi lisätty ylimääräinen punnus.

Katolle päästyään Jari-Sakari antoi katseensa lipua yli Saarikosken taajaman: Pyhäjärven jälle oli noussut tummia läikkiä. Siinä ja siinä, ehtisikö sitä enää tänä talvena pilkille. Kosken suu oli jo sula, ja sen matalan pauhun saattoi yhä kuulla – jos ei muualla niin mielessään.

Vuosikymmeniä Saarikosken maallinen hyvinvointi oli rakentunut Koskipuun huonekalutehtaan varaan. Nyt tehdas oli tyhjä ja sen piha autio. Punainen tiilipiippu kohosi vasten horisonttia. Se oli korkeampi kuin kirkontorni.

Kauempana erottuivat myös urheilukenttä ja Kauppakatu, joka halkoi hiljaista keskustaa. Vaikka osoitekytjit ja rakennukset olivat yhä paikoillaan, menneiden vuosien yltäkylläisestä katukuvasta olivat jäljellä enää perustukset: kirjasto, K-kauppa ja R-kioski. Niin ja Osuuspankki, tietenkin. Menneen vaurauden raunioille olivat nousseet uuden ajan pyhätöt: Lidl ja Halpa-Halli.

Tehtaanpiipun ja kirkontornin lisäksi Saarikosken kolmas korkea rakennelma ja menneiden vuosien ylpeydenaihe oli tietenkin hyppyrimäki. Siitä mäestä myös Jari-Sakari oli omaan erikoislaatuiseen elämäänsä ponnistanut – ja sen torinissa hän oli ensimmäisen kerran kohtalonsa kanssa vastakkain joutunut.

Nuoren Jari-Sakarin elämässä ei nimittäin ollut mitään muuta kuin mäkihyppy. Sitä hän eli ja hengitti. Päivä toisensa perään hän harjoitteli nopeutta, voimaa, koordinaatiota ja kehonhallintaa. Hän hioi hyppyasentoa, ponnistustekniikkaa, ilmalentoa ja sulavaa alastuloa. Hän kyykkäsi, hyppi, punnersi, kiiptesi, lensi ja laskeutui.

Lukemattomia kertoja hän istui tuon edessään siintävän mäen hyppypuomilla. Siellä hän veti keuhkonsa täyteen pakkasilmaa – eikä se koskaan tehnyt kipeää, ei ennen kuin talvikauden 1965–1966 ensimmäisissä kisoissa.

Päivä palautui Jari-Sakarin mieleen terävänä ja kirkkaana.

Ne olivat ihan tavalliset oman seuran kauden avauskisat, lähes nollatuuli, pakkasta 15 astetta, hänellä ikää saman verran. Jari-Sakari oli istuutumassa tutulle lähtöpuomille, kun hän huomasi, että hänen kilpahaalarinsa kiristi niin pahasti, että hän pystyi tuskin taistamaan polviaan. Kun hän tästä huolimatta pakotti itsensä lähtöasentoon, haalarin sauma antoi periksi ja

repsi. Asu ei kestänyt sitä, että Jari-Sakari oli kesän aikana venähtänyt lähes kymmenen senttiä.

– Nuorten miesten kuuluukin kasvaa ulos hyppyhaalareistaan, Muisto Myrskylä oli lohduttanut. – Tulet kaupalle, niin katsotaan sinulle uudet.

Muisto Myrskylä oli Saarikoskella tunnettu ja pidetty urheilu-kauppias ja puuhamies, jolla oli oma vissi ansionsa siinä, että Saarikosken Työväen Urheilijoiden ja Kilpa-Urhojen sankarit niin pitkään pitivät pitäjän mainetta yllä erityisesti perinteisen hiihdon ja keskipitkien juoksumatkojen suomenmestaruuskisoissa.

Mutta nuori Jari-Sakari ymmärsi nopeasti, että kyse oli muustakin kuin hyppyhaalareista.

Ainaisten välineiden ja varusteiden lainaamisen rinnalle oli ilmaantunut paljon vakavampi huoli: Jari-Sakari oli alkanut epäillä itseään ja omaa unelmaansa.

Aiemmin niin itsestään selvän päämäärän kylkeen oli alkanut kasvaa uhkaavia kysymyksiä. *Entä jos minusta ei tulekaan ammattiurheilijaa? Entä jos minusta ei ole olympiavoittajaksi?*

Jo 15-vuotiaana Jari-Sakari tiesi, että hänen kohdallaan mikään ei jäisi kiinni tahdonvoimasta. Hän oli sinnikäs harjoittelija. Lisäksi hän oli kestävä ja hänestä kasvaisi hyvin vahva, mutta kevyt ja räjähtävä – linnun lailla ilmassa lentävä –, sellaista hänestä ei koskaan tulisi.

Entisen urheilukauppansa katolta hiljaista taajamaa katsellessaan seitsemänkymppinen Jari-Sakari palasi vielä tuohon samaan päivään, samaan kilpailuun, samaan kohtalokkaaseen hetkeen hyppypuomilla.

Silloin nimittäin tapahtui jotain todella omituista.

Järven selän yli liiti massiivinen, voimakasrakenteinen lintu. Linnulla oli vaalea kaula ja suuri, koukkumainen nokka, ja sen valtavat siivet ojentuivat viivasuorina. Kirkas auringonvalo välähti linnun pistävistä silmistä niin, että hetkeen Jari-Sakari ei nähnyt yhtään mitään.

Kun hän sitten sai näkönsä takaisin, hän heilautti itsensä matkaan, ponnisti ja hyppäsi uuden mäkiennätyksen. Mäki-montussa yleisö hurrasi.

– Se oli kuningaskotka. Se tuli kertomaan, ettei elämän-tehtäväni ollut mäkihyppy, vaan että sillä oli minun varalleni toisenlainen suunnitelma.

Tätä tarinaa Jari-Sakari oli toistanut vuosien mittaan lukemattomissa televisio- ja lehtihaastatteluissa. Nyt hän kertoi sen Saarikosken hiljaiselle taajamalle, lumikolaan nojaten.

Tietenkään urheilijaunelmasta irti päästäminen ei tapahtunut hetkessä, mutta hyppytornissa koettu sisäinen välähdys oli käännekohta, joka sysäsi Jari-Sakarin kohti uutta unelmaa. Sitä, jonka ansioista hän lopulta päätyi tämän kiinteistön isännäksi, J-S Sportin Jari-Sakariksi.

Saattoipa olla, että jo tuona samana talvena nuori Jari-Sakari löysi Saarikoskelta jotain muutakin kiinnostavaa kuin hyppy-tornin ja pururadan: kunnankirjaston.

Urheilukirjat olivat alakerrassa, mutta portaat veivät yläkertaan, suoraan hyllylle, jonka kirjojen selkämyksissä toistuivat sellaiset nimet kuin Platon, Aristoteles ja Sokrates, Herakleitos ja Epikuros. Jari-Sakari huomasi, että hänellä ja näillä miehillä oli paljon yhteistä. He pohtivat samoja kysymyksiä.

Mäkihyppysä kenties kaikkein hienointa oli ollut lentäminen, mahdollisuus olla jotain muuta kuin tavallinen kuolevainen. Jari-Sakari huomasi, että tuo sama päämäärä – halu koskettaa taivasta ja koetella ihmisyyden rajoja – tuntui kiinnostaneen myös antiikin filosofeja. Platon, joka oli sekä filosofi että olympiatason urheilija, puhui ihmisen ruumiin ja sielun saumattomasta yhteydestä. Vahva, terve sielu tarjosi parhaan pohjan urheilun harjoittamiselle, ja urheilu puolestaan tuki ihmisen hyveellistä elämää: totuus, hyvyys ja kauneus olivat arvoja, jotka olivat ikuisesti muodissa.

Ainakin ne olivat olleet muodissa J-S Sportissa.

Ylioppilaskeväänään Jari-Sakari teki ratkaisevan siirron: hän kysyi töitä urheilukauppias Muisto Myrskylältä.

Tuolloin elettiin 1970-luvun taitetta, ja Saarikoski oli hyvää vauhtia kasvamassa siksi kukoistavaksi pikkukaupungiksi, jona se erityisesti 1980-luvulla tunnettiin. Toki sisä-Suomeen ei noin vain perustettu filosofian akatemioita, mutta Saarikosken sydämessä, peltojen ja järvien keskellä, kohosi komea, vaalea rakennus – lähes antiikin temppelin kaltainen urheilukauppa. Tuohon aikaan urheilukaupan nimi ei tietenkään ollut vielä J-S Sport, vaan se kantoi alkuperäisen omistajansa sille antamaa nimeä Myrskyn Liikunta ja Varuste.

– Ei tule tuosta sinulle kauppamiestä, kerrottiin useamman kerran kyläläisen varoitelleen Muistoa viitaten Jari-Sakarin lukuharrastukseen ja pohdiskelevaan luonteeseen. Mutta Muisto Myrskylä oli toista mieltä. Muisto oli seurannut urheilua koko elämänsä. Jari-Sakarilla oli kestävyysurheilijan sielu: hiljainen ja vakava, mutta voitonhimo. Lisäksi Muisto tiesi, että mestareita kasvoi sitkeimmistä, niistä, jotka kestivät parhaiten kipua.

Vaikka siitä ei ääneen puhuttu, jollain tavalla Jari-Sakari oli tiennyt sen jo ensimmäisestä työpäivästään lähtien. Siksi hän oli niin perusteellinen ja pikkutarkka. Hän otti selvää ja opetteli. Hän kyseli varusteista vanhemmilta myyjiltä, tavarantoimittajilta ja maahantuojilta. Niinpä hän osasi jo odottaa, mistä oli kyse, kun Muisto joulukuussa 1975 kutsui hänet saunomaan.

Enää pihasaunaa ei ollut. Se oli sijainnut tuolla pellon reunassa. Sinne, kinosten keskelle, Jari-Sakari oli kerran, lähes kokonainen ihmiselämä sitten, tarponut sydän kiivaasti hakaten.

Vanha kauppias oli asetellut kiukaan pesän pohjalle kuivaa kaarnaa ja sytyttänyt. Sen jälkeen hän nosteli koivun klapeja loimuavalle patjalle.

– Se on kauppiaan elämä sellaista. Olet vastuussa kaikesta, varastosta laskujen maksamiseen ja asiakkaiden mieliharmeista siihen, ettei katto vuoda pahimmissakaan syysmyrskyssä, Muisto aloitti verkkaisesti.

KURAAAN MEISTÄ EI OLE KUNINGASKOTKA.

Kun Fannyn isä, entinen pikkukaupungin mäkihyppyylupaus ja urheilukauppias, nykyinen mentaalivalmentaja, joutuu tapaturmaan, tyttären on otettava erätauko lääkärin työstä ja pallattava lapsuusmaisemiin. Siellä, päiväkodin pihalla Fanny aikoinaan rakastui syntymäpäiväkaimaansa Onniin. Eikä se rakkaus ollut mitä tahansa rakkautta, vaan sellaista, jota on mahdotonta tuhota, tapahtuipa elämässä mitä tahansa.

Ja mitä tahansa myös tapahtui, niin Fannylle, Onnille, Fannyn isälle kuin lapsia hoitaneelle päiväkotiharjoittelijalle, Armille. Entä nyt, kun näiden erilaisissa käännekohtissa rimpuilevien elämänonnensa etsijöiden polut jälleen risteävät?

Kuningastalvi on haikeanhauska romaani itseään etsivistä ihmisistä, jotka löytävät toisensa. Se soi sydämeen kuin iskelmä pikkukaupungin huoltoaseman jukeboksissa.

9 789524 038492

ISBN 978-952-403-849-2

84.2

WWW.BAZARRUSTANNUS.FI